

Abstrakt

Spastickou parézou a vznikem kontraktur je ohrožena velká část pacientů s lézí centrálního motoneuronu. Jednou z terapeutických technik, která se u pacientů se spastickou parézou využívá, je prolongovaný strečink. Teoretická část shrnuje poznatky ohledně spastické parézy, jejího klinického hodnocení, vzniku kontraktur a léčebných intervencí, zejména pomocí botulotoxinu a strečinku.

Cílem této práce bylo porovnat efektivitu prolongovaného strečinku na kontrakturu spastického svalu před a po aplikaci botulotoxinu. Do naší retrospektivní srovnávací studie bylo zahrnuto 30 pacientů, kteří byli rozděleni do dvou skupin. První skupinu tvořilo 15 pacientů provádějících prolongovaný strečink m. rectus femoris po dobu tří měsíců dle Dohody o reedukačním tréninku při spastické paréze profesora J. M. Graciese. Druhou skupinu tvořilo také 15 pacientů provádějících totéž, ale současně jim byl do m. rectus femoris aplikován BTX. Sledovali jsme změnu pasivního rozsahu pohybu kolenního kloubu do flexe a změnu času 10MWT.

Statistické vyhodnocení ukázalo, že rozdíl rozsahu pohybu v kolenním kloubu po třech měsících provádění prolongovaného strečinku je statisticky nevýznamný ($p=0,194$). Rozdíl rozsahu pohybu v kolenním kloubu po aplikaci BTX v kombinaci s botulotoxinem byl statisticky významný ($p=0,001$). Rozdíl změny rozsahu pohybu mezi oběma skupinami byl také statisticky významný ($p=0,046$), kdyžto rozdíl změny času 10MWT mezi oběma skupinami nikoliv ($p = 0,083$).